

τόριον τοῦ Διοσκορ. (4, 41). Συνών. ἀγριμόνις (ἐνθα ἐσφαλμένως ἐτυπώθη ἀσπροζάκι), φονόχορτο. [**]

άσπρόξινος ἐπίθ. Φολέγ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ ξινός.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρώμα καὶ ὄξινον γεῦσιν, ἐπὶ σύκων: Ἀσπρόξινα οὔκα.

άσπρόξυλο τό, σύνθη. ἄσπρόξ'λον βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. ξύλο.

Τὸ ξύλον τοῦ δηλητηρίου δένδρου εὐωνύμου τοῦ Εὐρωπαίου (eponymus Euroraeus) τοῦ γένους τοῦ εὐωνύμου (eponymus) τῆς τάξεως τῶν κηλαστρωιδῶν (celastraceae) ἐν χρήσει εἰς τὴν ἐπιπλοποιῖαν. [**]

άσπροουράδης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροράδης Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. οὐράδι.

Ὁ ἔχων λευκὴν οὐράν, συνήθως τὸ θηλ. ἐπὶ αἰγῶν: Ἀσπροράδα αἶγα. Συνών. ἀσπροοῦρης 1, ἀσπροοῦρικός.

άσπροούρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροούρης Κύπρ. ἄσπροούρης Κίμωλ. Θηλ. ἄσπροούρα ἐνιαχ. ἄσπροούρα Εὐβ. (Στρόπον.) ἄσπροούρα Πελοπν. (Μάν.) — ΖΠαπαντ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 337 ἄσπροούρα Ἡπ. ἄσπροούρου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄσπρόριμα Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. οὐρά.

1) Ἀσπροοῦράδης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροοῦρα προβατῖνα Στρόπον. Ἀσπροοῦρον γίδα Αἰτωλ. || Ποίημ. Κ' ἡ στριφοκέρα ἡ λαμπρομάτα | κ' ἡ ἄσπροούρα ἡ παρδαλὴ | αὐτὴ ποῦ φεύγει ἀπὸ τῆς στράτας | μὲ τὸ γαλάζιο χαίμαλι ΖΠαπαντ. ἐνθ' ἄν. 2) Οὐς., εἶδος ἀετοῦ τοῦ γένους τῶν ἱερακιδῶν (falconidae) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (raptaces), ὁ τῶν ἀρχαίων πύγαργος Κίμωλ.: Ὁ ἄσπροούρης τὸ 'πηρε' εἰς τὰ ποδάκια του τὸ παιδί.

άσπροούρικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροούρ'κους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐδ. ἀσπροοῦρ'κο τοῦ ἐπιθ. ἄσπροούρης.

Ἀσπροοῦράδης, ὁ ἰδ.

άσπρόπαγος ὁ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πάγος.

Λεπτὸς ὡς δρόσος πάγος προμηνύων βροχὴν. Συνών. ἄσπρόπαχνη.

άσπροπάλατο ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἄσπροπέλατο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παλάτι, παρ' ὁ καὶ πελάτι.

Τὸ λευκὸν ὡς ἀνάκτορον: Ἀσμ.

Ἀστραπ' ὁ Θεὸς καὶ βρόντησε | καὶ ἀστροπελέκι ἔρριξε εἰς τὰ σπύτα τὰ προσηλιακά, | εἰς τὰ σπύτα τ' ἀσπροπέλατα.

άσπροπαννισμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ παννισμένος μετοχ. τοῦ ρ. παννιάζω.

Ὁ μὴ ροδόχρους ἀλλὰ πρὸς τὸ λευκὸν κλίνων, ἐπὶ ἀτελῶς ἐψημένου ἄρτου ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροπαννισμένο ψωμί Λακων.

άσπροπαπούλλα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παπούλλα.

Ὁ πρῶτος φυλλοφόρος βλαστὸς τῆς ποικιλίας πίσου τοῦ ἡμέρου (pisum sativum) τῆς κοινῶς ὀνομαζομένης ἀρακάς τρωγόμενος ὁμῶς ὡς σαλάτα.

άσπροπαρδαλός ἐπίθ. Μύκ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ παρδαλός.

Ὁ μελανόπτερος μετὰ λευκῶν στιγμάτων, συνήθως ἐπὶ ὄρνιθος.

άσπροπατάτα ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πατάτα.

Εἶδος σταφυλῆς μὲ λευκὰς ράγας.

άσπρόπατος ἐπίθ. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πάτος.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ ἀρχικὸν χρώμα εἶναι λευκόν: Ἀσπρόπατο φύλλο.

άσπροπατῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Κλίνω πρὸς τὸ λευκὸν χρώμα, εἶμαι ὑπόλευκος: Ἐτούτη ἡ ὄχρὰ τοῦ φουστιανοῦ ἀσπροπατῆ (ὄχρὰ=χροιά). Συνών. ἀσπροφένω.

άσπρόπαχνη ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρόπαχνη Πελοπν. (Μεσσίν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παχνη.

Ἀσπρόπαγος, ὁ ἰδ.

άσπροπέδικλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροπέικλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πέδικλος.

Ὁ φορῶν τρόπον τινὰ λευκὰς πέδας, δηλ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ τρίχωμα σχηματίζει λευκὴν ταινίαν εἰς τὸ ἄνωθεν τῶν ὀπλῶν μέρος τοῦ ποδός, ἐπὶ ἵππων. Πβ. ἀσπροπέδουλος.

άσπροπέδουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροπέουλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πεδούλι.

Ὁ φορῶν οἶονεῖ λευκὰς περικνημίδας, ἥτοι ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ τρίχωμα τῶν ποδῶν εἶναι λευκόν, ἐπὶ τράγου. Συνών. ἀσπροτσαγκᾶτος. Πβ. ἀσπροπέδικλος.

άσπροπετεινάριν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετεινάρι.

Ἀσπροπετεινός, ὁ ἰδ.

άσπροπετεινός ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετεινός.

Ὁ λευκὸς τὸ πτίλωμα ἀλέκτωρ. Συνών. ἀσπροπετεινάριν.

άσπρόπετρα ἡ, κοιν. ἄσπρόπιτρα βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πέτρα.

Λευκὸς λίθος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

άσπροπέτσης ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. Θηλ. ἀσπροπέτσεινα Πόντ. (Κερασ.) Οὐδ. ἀσπροπέταιν Πόντ. (Κερασ.) ἀσπροπέταινον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετσί.

Ὁ ἔχων λευκὸν δέρμα.

άσπροπετσῶ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετσί.

Λευκαίνομαι τὸ δέρμα, συνήθως ἐπὶ ἐπουλουμένης πληγῆς.

άσπροπήλι τό, ἀμάρτ. ἄσπροπήλ' Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσπρόπηλος.

Λευκὴ λιπώδης ἄργιλλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρόγλινα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀσπροπήλι καὶ Ἀσπρόπηλο Ζάκ.

άσπροπηλιά ἡ, Κάμπ. Πελοπν. (Μάν.) Ρόδ. ἀσπροπουλιά Πελοπν. (Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Παππούλ. Χατζ.) ἀσπροπ'λιά Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσπρόπηλος.

Ἀσπροπήλι, ὁ ἰδ. Καὶ τοπων. Ἀσπροπηλιές Ρόδ.

άσπροπηλιερὸν τό, Κάρι.

Οὐδ. τοῦ άμαρτ. έπιθ. άσπροπηλιερός.

Άσπροπήλι, ὁ ιδ.

άσπρόπηλος ὁ, Κάρι. Κύθηρ. Ρόδ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πηλός.

Άσπροπήλι, ὁ ιδ. Καί τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Άσπρο-
πηλίας Ρόδ.

άσπροπικρίδα ή, άμαρτ. άσπρομπικρίδα Πελοπν.
Χατζ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πικρίδα.

Είδος χόρτου.

άσπροπίπερο τό, Κέρκ. κ.ά.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πιπέρι.

Τὸ μαῦρο πιπέρι κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ κοκκι-
ροπίπερο λεγόμενον οὕτω, διότι μεταβαλλόμενον εἰς κό-
κιν παρουσιάζει χρῶμα φαιόν, ὑπόλευκον.

άσπρόπιστος έπιθ. Άστυλ. Σύμ. κ.ά.

Έκ τῶν οὐσ. άσπρο, δι' ὃ ιδ. άσπρος, καί πίστι.

Έκεῖνος ποῦ πιστεύει εἰς τὸ χρῆμα ὡς εἰς Θεόν, φιλαρ-
γυρώτατος ἐνθ' άν.: Άσπρόπιστος άνθρωπος. Συνών. πη-
ραδόπιστος.

άσπρόπιττα ή, Κύπρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πίττα.

Λευκὸς πλακοῦς, ἐπὶ τῆς κηρόπιττας: Άσπρόπιττα
τοῦ μελισσιοῦ.

άσπροπλυμένος έπιθ. Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ πλυμένος μετοχ. τοῦ
ρ. πλένω.

Ό διά τῆς πλύσεως λευκανθεῖς: Άσμ.

Ποῦ πάς άσπροπλυμένη μου κι άσπροπουνβουλεράτη;

άσπροποδαράτος έπιθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος, τοῦ οὐσ. ποδάρι καί τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άτος. Ἡ λ. καί ἐν ἄσμ. τοῦ θανά-
του τοῦ Κωνσταντίνου Δράγαξη στ. 15 (ἐκδ. ΕΛεgrand
Chansons 74) «καβαλλικῇ τὴν φάραν του τὴν άσπροπο-
δαράτην».

Ό ἔχων λευκοὺς πόδας. Συνών. άσπροπόδαρος.

άσπροπόδαρος έπιθ. πολλαχ. άσπροπούδαρος Πόντ.
(Κερασ.) άσπροπούραδος Πόντ. (Κερασ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. ποδάρι.

Άσπροποδαράτος, ὁ ιδ.

άσπροποδαροῦσα έπιθ. θηλ. Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπροπόδαρος καί τῆς καταλ. -οῦσα.

Ἡ ἔχουσα λευκοὺς πόδας.

άσπροπολίτικον τό, Πόντ. (Σούρμ.) άσπροπολίτικο
Πόντ. (Όφ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. Πολίτικο, δι' ὃ
ιδ. Πολίτικος.

Είδος λευκῆς σταφυλῆς μὲ μικρὰς ράγας.

άσπροποταμήσιο τό, άμαρτ. άσπροποταμήσο Λεξ.
Μ'Εγκυκλ. άσπροποτάμησο Κέως.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. ποταμήσιο,
παρ' ὃ καί ποταμήσι.

Είδος σταφυλῆς λευκῆς.

άσπροπούγγι τό, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) — Λεξ.
Μπριγκ.

Έκ τῶν οὐσ. άσπρο, δι' ὃ ιδ. άσπρος, καί πουγγί.

Χρηματοφυλάκιον. Συνών. άσπροσάκκουλλο,
παραδοσάκκουλλο, πουγγί, σακκούλλα.

άσπροπούλλι τό, ΣΜυριβήλ. Ζωή ἐν τάφ. 198.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πουλί.

Λευκὸν πτηνόν: Οι βάσκες... δεμένες 'ς τὸ μουράγιο
ὄλες... σὰν πελώρια άσπροπούλλα τοῦ γιγαλοῦ.

άσπρόπουλλο τό, Άνδρ. άσπροπούλλι Σκῦρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τῆς καταλ. -πουλλο.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae)

1) Χαμαίμηλον τὸ κοινόν (matricaria chamomilla)
τοῦ γένους τοῦ χαμαιμήλου (matricaria) ἐνθ' άν. 2)
Άνθεμῖς ή Χία (anthemis Chia) τοῦ γένους τῆς άνθεμί-
δος (anthemis) Σκῦρ.: Άσπρίζει ὁ τόπος ἀπ' τ' άσπροπούλ-
λια. Συνών. άσπρολούλουδο 3. [**]

άσπροπουνβουλεράτος έπιθ. άμαρτ. άσπροπουνβου-
λεράτος Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τοῦ οὐσ. *άσπροπουνβουλερό καί τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -άτος.

Ό λευκὸς ὡς τὰ λεπτὰ πτίλα τῶν πτηνῶν, συνήθως ἐν
χρήσει τὸ θηλ.: Άσμ.

Ποῦ πάς, άσπροπλυμένη μου κι άσπροπουνβουλεράτη;

άσπροπούρναρο τό, Άθ. άσπροπούναρο Άθ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πουρνάρι.

Τὸ φυτὸν πρίνος ὁ ὀξύφυλλος (ilex aquifolium) τοῦ
γένους τοῦ ἐλαιοπρίνου (ilex) τῆς τάξεως τῶν ἐλαιοπρι-
νωδῶν (aquifoliaceae). Συνών. άρκουδοπούρναρο,
άρκουδοπούρι. [**]

άσπροπρασά ή, Κεφαλλ. — Λεξ. Βλαστ. 461 ά-
σπροπρασά Ἰθάκ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ άρχ. οὐσ. πράσιον.

Τὸ πικρὸν βότανον τῶν άγρῶν πράσιον τὸ κοινόν (mar-
rubium vulgare) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae),
τὸ άρχ. πράσιον, λευκάζον τὸ χρῶμα. Συνών. άγριο-
φλουτουροβά, καλάνθρωπος, μαρμαράκι. [**]

άσπροπράσινος έπιθ. πολλαχ. άσπρουπράσινους βόρ-
ιδιώμ.

Έκ τῶν έπιθ. άσπρος καί πράσινος.

Υπόχλωρος ἐνθ' άν.: Φραγκολεῦκες στέκονταν ἐκεῖ ψη-
λές, γυμνές μὲ άσπροπράσινους κορμούς Ἰδραγούμ. Μαρτ.
αἶμα² 13.

άσπροπροσωπία ή, Πόντ. (Κερασ.) άσπροπροσω-
πίγια Πόντ. (Κερασ.) άσπροπροσωπία Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπροπρόσωπος.

Τὸ νά εἶναι τις ἢ νά ἀναδεικνύεται ἀκηλίδωτος, ἀνε-
πίληπτος, ἄμεμπτος.

άσπροπροσωπιάζω Πόντ. (Κερασ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πρόσωπο.

Εἶμαι ἢ ἀναδεικνύομαι ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος. Καί
μετρ. ἀναδεικνύω ἄλλον ἠθικῶς ἀκηλίδωτον. Συνών.
άσπροκατιζῶ, άσπροπροσωπίζω. Πβ. άσπρο-
μουτσουνιάζω.

άσπροπροσωπίζω Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. άσπροπρο-
σωπῶ Πόντ. (Κερασ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πρόσωπο.

Άσπροπροσωπιάζω, ὁ ιδ.

άσπροπρόσωπος έπιθ. σύνθηθ. καί Πόντ. (Κερασ.
Κρώμν. Τραπ. Χαλδ) άσπρουπρόσουπους βόρ. ιδιώμ.
άσπρουπρόσουπους Σαμοθρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πρόσωπο. Ἡ λ.
καί παρὰ Σομ.

1) Ό ἔχων λευκὸν πρόσωπον ἐνθ' άν.: Ἡταν γὰ ῥ'ναῖ-
κα άσπρουπρόσουπ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Βγήκ' εἶνα πιδὶ ά-

